

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT. Mária-u. 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT. Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla átellenében.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi től

Ertesítés.

Az Erreth-párt központi végrehajtó bizottsága naponta esti 6 órakor ülést tart a „Vadember“ vendéglőben (I. emelet, szobaszám: 30.), miért is a végrehajtó bizottság tagjai felkéretnek, hogy ezeken az üléseken külön meghívás nélkül is megjelenni sziveskedjenek.

Értesítjük egyúttal a pártunkhoz tartozó összes választó polgárokat, hogy a választást illető bármiféle felvilágosítással készségesen szolgál, ugyszintén bármely oldalról szenvedett sérelmeik orvoslásáról gondoskodik a központi bizottság, ha ez iránt a naponkinti ülések fentjelzett helyén és idejében hozzá fordulnak.

Pécs, 1896. október hó 14-én.

Az Erreth-párt végrehajtó bizottságának elnöksége.

Verik félre a harangot.

Pécs, 1896. október hó 14-én.

Fel sem oszlatták még az országgyűlést, amikor Aidinger polgármester és táborkara már hirdették fünek-fának, hogy a jövő választásnál szó sem lehet Aidin-

geren kívül más jelöltnek a győzelméről; úgy hogy el sem képzelhetnek olyan vakmerőt, aki a hatalmas polgármesterrel, ezzel az igazi Dalai lámával, a küzdelmet csak fel is merné venni.

Meg is csinálták ezzel a hangulatot a hiszékeny polgárság előtt, melynek egy része már szinte kezdte beleélni magát abba a neki szuggertált tudatba, hogy most az egyszer Aidinger egyedül fogja uralni a helyzetet s egészen természetesnek tartotta, hogy megint egyhangú választásunk lesz, hisz ez Pécssett már egy szokás.

A közönségnek ez a jámbor hitű része aztán meglepetéssel értesült róla a feloszlítás utáni napon, hogy a független gondolkozású polgárság, amely nem szokott öncsinálta képzelt tekintélyek előtt a földre borulni, újra fogja jelölni városunk eddigi országgyűlési képviselőjét. Ezt a meglepetést úgy iparkodtak aztán az ellentábor korifeusai a maguk előnyére kizsákmányolni, hogy gunyos és szánalmas mosolylyal kísérték az Erreth jelöltsége mellett állástfoglaló polgároknak — szerintük — nyaktörő vállalkozását s dőlyfősen erősítették, hogy egy ültő helyükben megeszik Errethet egész pártjával egyetemben.

Megtörtént aztán Aidinger jelölése nagy hűhóval, a hivatalok összes személyzete a hivatalfőnökök vezérlete alatt megjelent a kisdudóvóban, ahol meggyújtották a tömjént, melynek füstjétől maga a jelölt is elkábult s csakugyan elhitte, hogy ő az

a providenciális férfiú, aki Pécs városát az ismeretlenség homályából kiragadta, a miért e város polgárságának kutya kötelessége őt hálából a polgárerények legdicsőbb koronájával felékesíteni s a mandátumot részére biztosítani.

De már a párt szervezésénél nagyon megakadtak a korifeusok, mert a független polgárság köréből, azok közül, akiket sem hivatali kötelék, sem vállalatok, szállítások s egyéb anyagi érdekek nem tartanak fogva abban a táborban, nem akadtak önként vállalkozók oly számban, hogy azokból tekintélyes végrehajtó bizottságot összeállítani lehetett volna.

Fogták tehát magukat s megalakították a végrehajtó bizottságot jórészt olyan polgárokból, természetesen ezek megkérdezése nélkül, akik kifejezetten Erreth zászlaja alá sorakoztak. Ennek az eljárásnak egyik titkos rugója az is lehetett, hogy reménykedtek, mikép az ilykép kitüntetett polgárokat el fogja szédíteni az a nagy zerencse, hogy őket oda beválasztották.

No de kitüntetésekkel a mi táborunkból ugyan el nem csábitanak senkit, mert hisz a kitüntetésekre aspirálók egész serege ugyanis már ott tanyáz az ő főhadiszállásukon, szerencsére Pécs város polgárságának nemes önérzete mellett ez az aspiráns sereg még sem oly nagy, hogy a hivatalos és anyagi érdekek által oda vezérelt szavazatokkal egyetemben a győzelmet a polgármester-képviselőjelöltnek biztosíthatnák.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Sóhaj a nyár után.

Járom a tarlót s rózsákról álmodom. Mámoritó édes illatukat érzem. Mintha itt lengne körülöttem s belopná magát szívembe, lelkembe, agyamba, testemnek minden kis izcskéjébe. Ingatják fejcskéjüket; — az egyik haragos vörös, fehér a másik. A test-színükhöz átsimul szeliden a sárga, ezt pedig a gyászos, a majdnem fekete színű kísérti. Ringatóznak a nap aranyos verőfényében, szívesen veszik a zümmögő méhgavallérok udvarlását s a kelyhököt nem zárják be előttük. Van abban édesség elég! A szellő, ez a kóbor lantos, panaszos nótákat dudorász a fülükbe, csókos délutánokat, szerelmes estétet emlegető, — de azért mégis panaszos nótákat. Az Isten tudja, melyik percben változunk át keserűsége a szerelmes szívek öröme.

Járom a tarlót.

Itt hullámszott az aranyhaju kalásztenger, békés menedéket adva a szaladgáló fűrjeknek. Az aprók, a parányok, hogy csipogtak az anyjuk után! Egy eltévedt valahogyan közülök, édesgető leánykezek vették pártfogásba. Az a kis pihés jószág hogy

megsimult ott a hullámszó leánykelek fölött, melyeket féltve rejtegetett a pruszlik, a miből mégis kivillant a gyors ing patyolat fehérsége. Marcona tekintetű szállas legény nézte sovár szemekkel a leányt. Szinte elnyelte a szemével azt a kis mezei teremest, s félénken sutogott a hangja, ahogy mondta:

— Jó a szived, az árva madár-kölyök höz is jó, csak én hozzám marad idegen.

Elpirult a leány, valamit szóihatott is, mert az ajka mozgott.

A marcona tekintetű szállas legény pedig mind közelebb térdözött hozzá s lángolt az arca, mikor hadarta:

— Belevesztem az aranyos hajadba, kötve tartja a szívemet minden egyes szála. Megölök valakit, ha nem lész az enyém!

A pihés fűrjecske valahogy kisiklott e szavakra a leány kezei közül. Talán maga a leány is akarta, — hagyta futni.

S az alkony ledobta a köpenyegét a vidékre.

Lassan, lassan elkezdte a muzsikálást a tücsök. Egyik itt, a másik ott neszessett s pár perc múlva tücsökszóttól szeggett a határ. Az égen, melyet csak itt ott tarkászott egy báránnyelű, elkezdtek gyujtogatni a gertyákat az angyalok. Egymásután gyultak ki; egyik-egyik csak néhány percig lángolt, az után elkoppantották. — Nagy ivben szaladt le az, alig hogy valami sáv jelezte az utját.

A többiek, melyekre nem várt ilyen szomorú sora, azeliden rezegtek. Főns az egy ivben az mosolygó tekintettel kandikáltak le a földre.

Íme az élet, a virulás mindentűt! A rónaságon tömött kalászbába verődött a szem, boldog reménnyel biztatva az aratásra. Már fenik a kaszát, a sarlót, az arató gasda számlálja immár a kezeseit. A sefü sefával beszegett kertek olyatén képet mutatnak, mint egy paróráma. Sűrű lombkorona alól dugják ki piros pofácskáikat az almák, sűrű lombkorona közül néznek ki sárgult ábrázatokkal a körték.

Fölöttük zöld levélkék eserje, alattuk szerény, kerti virágok száza. Szomszédjokban fészket ver a sárgarigó s trillázó nóta hangján kiabál bele a levegőbe: Huncut a bíró!

A virágok a földesintről fölkelnek egy-egy sóhajban illatukat az emeletre, az urilakókhoz. Legpaszarabb ebben a viola, a melyet irigykedve is néz az árvácska, mely szépséggel, de illat nélkül — árvácskára született. Segit a violának a rezeda, a fodormenta, a rosmaring s a mi mindenek fölött ur, — a róza.

Valami ilyesfélét beszéltek onnan fölül, ról az angyalok gyertyácskái, s szelid és tiszta sugárszerű csillagzomrok. És nem tudták lehunyni a pilláikat, gyönyörködtek a földben, a föld erényi pompájában, mely előjük tárult s melynek szemlélésénél annak a sejtése,

Nagyon megcsappant tehát odaát a nagy elbizakodottság s közel áll ahhoz, hogy azt fejvesztett csüggedés váltsa fel. Kapkodnak már fűhöz-fához, hogy a súlydó hajót megmentsék az elmerüléstől. Megkezdték az aknamunkát az ellenzék táborának felrobbantására s propagálták külvárosi polgártársaink körében egy harmadik jelölt felállításának eszméjét függetlenségi programmal, hogy így a megosztott ellenzéki csapatok elől elkaparíthassák a győzelem pálmáját; de a generális manőver nem sikerült, a robbantási kísérlet függetlenségi polgáraink éleslátásán hajótörést szenvedett.

Megkondítják tehát ma a polgármester ujságában a vészharangot, s ebből a kongásból már egészen másféle hangok hatnak a választók füleibe, mint a milye-ekkel nemrég azokat teletrombitáltak.

Azt írják, hogy az Erreth-párt önmagában bizva bizik a győzelemben, különben nem fejtene ki oly buzgó tevékenységet, míg a kormánypárt „tömör sorokban levő” hívei nem terjesztik, hogy ők biztosak győzelmükben. Ép, mert ezt bizony tudni nem lehet, elkerülhetlenül szükséges, hogy minden párthú ember résen legyen, ismerje fel az ellenfél erejét, mert aki azt lanyhaságának elpalástolására kisebbiteni iparkodik, nem jó szolgálatot tesz az elvnek, melyet képvisel.

Mi részünkről meglepődéssel vesszük tudomásul, hogy az eddig oly nagy hangon beszélő Aidinger-párt immár szükségesnek tartja annak nyilvános beismerését, hogy győzelmüket bizony tudni nem lehet, de arról is biztosak lehetnek, hogy ezzel a beismeréssel a táborukban tapasztalható lanyhaságot buzgó tevékenységgé nem fogják átvarázsolni, mert erre csak a hazafias lelkesedés képes, ezt pedig hogyan tudnák odaát felkelteni?

Tudják is ezt nagyon jól, azért más eszközökhöz fordulnak. Jelöltjük programbeszédének tömörítő erejében, úgy látszik, nem nagyon biznak; ezt tehát elodázzák

minél későbbre, de e helyett kihirdették a jó pártvacsorát s rábizzák a tisztelt papák befolyásolását a kis pubikra, a kiknek számára 10.000 darab, Aidingert éltető szaloncukorkát készítették.

Ha aztán a pubiknak az édességgel nem sikerül a papákat, akik őket a dedóból kiszorították, megtéríteni, akkor majd teljes erővel rázuditják a papákra a már is mozgósított keserű befolyásokat; de hát a papáknak is lesz eszük s majd lenyeleltik azokat a keserűségeket a kínálgató urakkal!

* Fővárosi lap a mi pártszervekedésünkről. A nép körében legnagyobb elterjedtségnek örvendő képes „Buda pest” tegnapi számában vezércikkben foglalkozik a vasárnap délelőtt nálunk lefolyt pártszervekedéssel. Érdekesnek és tanulságosnak tartjuk a cikket változatlanul reprodukálni a következőkben:

Éljen Baranya!

A nagy zászlóbontások első vasárnapja leszajlott. A kormánypárti kortesbeszédéből sűrű köd áradt a haza jövője fölé. Több kormánypárti szónok több kevesebb nyíltsággal bevallotta a kvótaemelést, bevallotta, habár csak a sorok között olvashatóan, hogy Bánffy eladta már Magyarország anyagi érdekeit az osztráknak. Az adóemelések ilyen módon való bejelentése nyomasztóvá tette a politikai levegőt.

A hazafias aggodalmak sűrű ködfelhőjét azonban egy fényes napsugár töri át. Pécsről, a baranyamegyei függetlenségi párt szervekedő gyűléséről áradt el e napsugár, a szebb jövő derűjét terjesztve szét mindent az országban, a hol a függetlenségi 48-as párt küzdelmeinek sikereért dobognak a hazafias szívek.

A baranyamegyei függetlenségi 48-as párt kimondta, hogy az országgyűlési függetlenségi 48-as párt két árnyalata közti különbséget nem ismeri, azt folytatni nem akarja. A baranyai szónok a megye határain messze túl hat s forduló pont lehet a párt választási küzdelmeiben. A baranyai szónok országos nyomatékot az ad, hogy a baranyai zászlóbontásban egymással karöltve

vettek részt Ugron Gábor és a Kossuth Ferenc képviselőtársaságban megjelent Eötvös Károly.

Ugron Gábor és Eötvös Károly képezik a legélesebb személyi ellentétet az országgyűlési párt szerencsétlen átkos viszáltyában. Ha Ugron Gábor és Eötvös Károly egymással kezét fogva bontják ki a független Magyarország lobogóját, ha ők együttesen, egyértelműleg, egy gyűlésből, egy szellemen szólítják csatasorba Baranyának független, szabad, boldog hazáért lelkesülő népét, ki az a konkolyhintó, ki az az áruló, a ki a baranyamegyei gyűlés után is a pártviszáltykodás tüzeit meri szítani?

Ezredezer ismételjük, hogy az országgyűlési függetlenségi és 48-as párt két árnyalata között semmi elvi különbség nincs.

Nincs elvi ellentét a két párt között. Az egyházpolitikai kérdések — hála a magyarok istenének — letűntek a napirendről, az általános szavazatjognak kérdése pedig — elég sajnálatosan — csak a messze jövő zenéje. Majd ha az általános szavazatjog törvénybe iktatásának ideje itt lesz, akkor lesz alkalom ezen egymással hajba kapni. A ki abból a nézet eltérésekből, hogy egyik függetlenségi vezérnek az általános szavazatjog az irni-olvasni tudás feltétele mellett kell, a másiknak pedig csak magyarul irni-olvasni tudás feltétele mellett, eltekintve attól, hogy ma Magyarországon gyakorlatilag véve e két feltétel körülbelül azonos, — a testvérháború tüzeit szítja s a függetlenségi tábor ellenségeinek a malmára hajtja a vizet.

Gyanus függetlenségi az, aki azzal akarja diadalra vinni a függetlenségi lobogót, hogy a függetlenségi zászlótartók egyikét, vagy másikat piszkolja. Csakis az al függetlenségi teszik ezt, meg a nyílt ellenfelek. A kormánypárti lapok folyvást szidják Ugron Gábort és pártját, a nemzeti-párti lapok pedig folyvást piszkolják Kossuth Ferencet és pártját. A cél mindkettőnél egy: szítani a függetlenségi pártviszáltyt, felgyújtani a függetlenségi testvérháború lángját.

Az igazi függetlenségi polgár tanuljon a baranyamegyeiek szép és hazafias példájából. Utasítsuk el a kigyó hízélgését, a mely az egyik pártárnyalatot a másik rovására dicséri és tépjük ki a rágalmaszó vipera nyelvét, a mely Ugront vagy Kossuth Ferencet nem személyök miatt csipi meg, hanem azért, hogy ártsen a függetlenségi pártnak.

A baranyamegyei példa lelkesítse arra

hogy mi jó még a látottak után — sokkalta édesebb.

A falu pedig olyan csendes volt, mintha egy szál kibált volna. Mintha nem lett volna benne többé senki, aki tovább gyomlája, szántsa, vesse és arassa a kertjét, az egypár holdját; mintha nem lett volna senki, aki a szájától elvont fillérekkel — porciófizetéképpen oda járulna az állam asztalához — mintha nem lett volna senki, aki a sirba kíváncszott volna, hogy porciófizetéképpen — mit se tudjon felőle az állam.

De ez a csend, ez a világnélkülinek látszó fárasztó csendesség csak addig tartott, míg a bakteri tisztességgel dekorált hivatalos személyiségnek el nem kellett kiáltani, hogy: Tizenegyet vert az óra.

Még nem készült el a kiáltásra, még a torkát köszörtülte a hivatalos személyiség, testbéli súlyával letelepedett a padra, erre a rozoga deszkaalkotmányra, mely a törvénybíró háza előtt nyújtzkodott végig. Ott gubbasztott, mint az ólmos eső verte tuzok, a szemei már majdnem hogy nyugalomra fordultak, mikor a felvégről lépéseket hallott. Mindennek dacára azonban nem hagyta el a helyét, a melyre első kénysszerűségében letelepedett. Nyugodt lelkiismerettel várta a jövővényt, jól tudta azt, hogy aki őt keresi, rossz ember nem lehet.

Az egyik gazdaember volt, kire rákerült

a sor a vigiliában, hogy a hivatalos személyiséggel együtt örködjen a falu éjjeli rendje és csendje fölött. Faluhelyen ezek sorosak szoktak lenni; megválthatni ugyan e tisztességet is, de minden jóra való paraszt megreszkiróz egy néhány órát, a melyen a hatóság órával együtt verheti el az éjszakát. Az urak, azok nem jönnek számításba, azok faluhelyen éjnek évadján aludni szoktak és nem várásolni, habár közjóért történik is ez.

A soros gazda odament a hivatalos személyiséghez s gyöngöden oldalba bökte a botjával.

— No látja kend, hogy nem aludtam el a kiáltást.

— Jól van komám, telepedjék le csak ide mellém.

A soros ember letelepedett, aztán igy kettesben néztek farkasszemet a sziporkázó csillagokkal.

Az alsó végből egyszerre csak valami elfojtott, lassu kutyaugatás hallatszott.

A soros ember megszólalt:

— Hallja-e kend koma? Kutya ugat ott lent.

— Hallom hát.

— De hát szóljon koma, mért ugat olyan félszusra az a kutya?

— A hivatalos személyiség fölvetette a fejét a gunyából s a meggyőződés igazi hangján szólt:

— Mért, mért? . . . alighanem, hogy csak félig tolvajt érez a beata!

A buzatáblák fölött végig suhant a szellő. Minden egyes szálát édesen, lágyan cirogatott. — Messziről valami dübörgés hallatszott. Prűszkölve, zakatolva jött a vaspáripa, két haragos szemé mint két nagy issó gölyő világitott be az éjszakába. Kemény vas bordái nedvessé váltak a lecsapódó gőztől, kürtőjéből a vékony füsttel együtt sűrűen szállt a sziporka. De ahol az utja igenis közel vitte a lábán álló jószághoz, ott nem dobálódzott a sziporkákkal, ott megbecsülte magát, mert Isten ellen való véték lenne elvenni egy kis játék miatt a gazda kenyérét. Sistergett, zugott, hogy megvonaglott alatta a föld. S alighogy látta az ember, már a harmadik határból hallatszott a füttyszava.

Nyaridőben alighogy van éjszaka. Későn alkonyodik, korán virrad. A csillagok sokat alhatnak ilyenkor!

A hajnal már áttörte magát a homályon s kitzte a piros lobogóját. Egyszerre zsihogott, pezsdült minden. A virágok mohón siettek, hogy leszűrődhessék az utolsó harmatcöppöket, de bárhogy siettek is, a napsugárnak is segítségül kellett jönnie a fölöstökömhöz. És nemsokára felhangzott ezer ma dáratorok csattogó zenéje. Telve volt a lég édes sejtelmekkel, a szív mosolygó ábrándokkal. Leányok, legények csengő nótaszóba

a független Magyarország híveit, hogy dobják ki kezökből a testvérháborúnak a közös ellenség által oda csusztatott gyilkát s a baranyamegyei példa szerint forduljanak egye sült erővel a közös ellenség, a közöstudgyes pártok ellen. Így juthat diadalra a népsza badságnak, a független Magyarországnak magasztos lobogója.

H i r e k.

Pécs, 1896. október hó 14.

Választási levelek.

I.

Szerkesztő ur! miért tömi lapját
Csupa jó tárcákkal tele?
Nagyon szép dolog a költészet,
De ma Ön mit sem ér vele.
Ez ideges, bolond világban
Szenzáció kell, izgalom,
Bár jó a tárca, reá mondják,
Hogy „a lap üres ma nagyon!”

Igaz, még egy pár kis lány néha
Olvas tárcákat rémregényt,
Sőt, ha az ideáljuk irta,
Olykor egy-egy rossz költeményt;
De ma — egész komolyan mondom —
Még a legkisebb lányka se!
Ön a fejét csóválja kérem?
Biz úgy van uram, — lássa be.

Hiába ir ma Tháliáról,
Az ószról pláne hasztalan,
Az ezredévről nem is szölok,
— Csak egy, a minek haszna van
A mit, legyen bár husz hasákkal,
Olvasnak kicsinyek nagyok —:
Kritikusok, írók poéták,
A választásról irjatok!

A ma született kicsi gyermek
Nem fogja mondani: anyám!
A dajkája nevét se tudja,
Választásról gagyog csupán.
A ráncosképu, ősz aggastyán
Mielőtt kihül ajka,
Remegve mondja: „ah! választás!”
— Ez az utolsó sóhaja.

Ezzel a plagizált alkalmi poemával ve-
zetem be a választási leveleket.

Csinos, szép kis költemény ez (ha pla-
gizáltam, hát dicsérhetem, különben is most
az öndicséret a divat) és van benne

daloltak versenyt a madarakkal. A szerelme-
sek egymáshoz bujva, a haragosok szétválva,
de a tekintetükkel azért mindig egymás mel-
lett. A vörös pipaca a buzából, a kékesemű
buzavirág a konkoly szomszédságából szinte
lábujjhegyre álltak, hogy kinyújtózkodva job-
ban láthassák ezt a bájos képet.

Hol van ez már mind? Az égen vihart
rejtő, sűrű nehéz felhők cicáznak, összeborul-
nak, majd ismét szétválnak s minden pilla-
natban azt várja az ember, hogy melyiküket
indítja zokogó sirásra a válás?!

Lábaim elé sárgult leveleket pörget a
szél. Ezek az apró kis jószágok ott csüngtek
egykor a magasba nyúló faágakon s ime most
idetapadnak a göröngyhöz, keresve tán a szét-
ágazó gyökereket, melyek éltető nedvet szív-
tak számukra a mélyből.

Ide jöttek meghalni, a szitáló esőcsep-
pektől nedves földre, mely egy hosszú esz-
tendeig hiven táplálta őket, mint édes anya
a gyermekeit.

Nincs rózsáillat, nincs melengető sugár,
csak köd, sűrű nehéz köd és vigasztalan
szomorúság.

Varjuk keringenek fent a magasban;
kiabáló, csunya madarak, melyek a pusztu-
lást hirdetik.

A leányok nótázó kedve megcsappant.
Akinek a kedvéért énekelnének, az erősen

kapacitáció oly nagy, hogy engem is kapa-
citalni tudott arra, hogy választási leveleket
irjak.

Különben — a mi azt illeti — a vá-
lasztási lázban ez nem is ment olyan nagyon
nehezen.

Hiszen ma csupa lelkesedéssel, dicsériá-
dával vannak tele bizonyos lapok s ugyan-
azok, kik még rövid öt év előtt is olyan
nyakas kurucok voltak, mint egy-
egy vak Bottyán, ma olyan lelkes, harsongó
mamelukok, mint a parancsolat.

És ha megessik, hogy a derék pártlapok
tollforgató embereiben szükölködnek, még
egy-egy urilegénynek sem derogál
levetnie a kávébarna glacé keztyűt és hozzá-
fogni a pennarágáshoz, a melynek astán az
eredménye egy egy cul... akarom mondani
fulmináns cikk lesz s a slagwort benne azok
a bizonyos sekszpiri és egyéb idézetek.

Nóde hát így van helyén, ha nem is
helyesen.

De ne gondolja ám senki, hogy a sza-
vazatok fogdosásának leghathatósabb eszköze
az a választási riadókkal telenyomatott tü-
reimes papiros... óh nem... azokra a
nyomatott dicsőhimnuszokra nem kell adni
semmit és hogy nem is adnak, azt legjobban
maguk a mamelukok tudják.

És kezdődik a voksok fogdosása más
uton.

A kapacitálás a zászlókitűzésnél éri el
tetőpontját, ha már eddig elérték azonban,
itt még megállni nem szabad. Aztán jön még:
csak a haddelhadd: a voks biztosítása. És
alakulnak szavazatbiztosító rész-
vény társaságok, szavazókat támogató
és ellenfeleket bojkottoló kompániák.

A megfélemlítés azonban még a zászló-
kitűzésig is nagyban üzi az ő feljegyzésre
méltó manővereit. Ráveti magát gyakran
olyanokra is, kik ha már nem tűzik ki a
„dicső” szabadelv zászlaját, hát mást se tűz-
hetnek ki. Ráveti magát és nem egyszer
holmi anyagi viszonyok rendezésére való hi-
vatkozással parancsol rá, hogy öltse fel a
genus neutrálét, legyen semleges, ha már a
szabadelvű kormány jelöltjének a zászlaját
nem hajlandó kitűzni. Es a működési köre
a szabadelvű jelölteket segélyző
egyletnek, a melyek alapszabályait erre
a két hétre, míg a választások tartanak, erre
vonatkozó következő titkos szakaszszal bővit-
tették ki:

„Ha kit te segélyezel, és az nem akar
vala igazgatóddal jó cimboraságban levő je-

készülődik már, hogy eleget tegyen a császár
kivánságának, aki azt akarja, hogy október-
nek elején be kell rukkolni. Ha köll, hát
köll! Magyar ember sose rezonirozott a mu-
száj ellen, amiről különben is tudja, hogy
nagy ur.

S a fiatalok szomorúsága átszármaszik
az öregek szívébe is. Az időjárás teszi est,
mely most az enyészet sorvasztó lehelével illet
meg mindent.

Azok a könyvek, melyek a felhők sze-
méből hullanak alá, a nyarat siratják; az a
nyirkos szél, mely bekóborolja a határt, a
nyár halotti énekét zengi.

Száguldhathat már a vasparipa, szórhatja
a sziporkákat, — nem tesz kárt semmiben.
Egypár kései virág tekint csak utána, az is
elaszva, szomoruan. Mintha szégyenlenék ma-
gukat, hogy hirmondóul itt maradtak s mintha
fájlalnák, hogy nekik kell ékiteni a nyár
ravatalát...

A felhők egyre jobban készülődnek, a
köd mind sűrűbb lesz... Egy nyárral ke-
vesebb, az élet fáján egy esztendővel több.
Hideg van, sötét van, — mikor virrad
megint?

... Járom a tarlót — s rózsákról ál-
modom.

Tóth Dezső.

lőltedre szavazni, pláne olyan vakmerő, hogy
más jelölt zászlaját függeszti vala ki házára:
rohanj neki és fenyegezd meg, hogy hoppon
hagyod, ha neked nem engedelmességek s
nem lézen ha más nem, hát semleges állás-
ponton, bevonván azt a rá néve veszedelmes
zászlót.”

Mind ezek után pedig megindul a válass-
tási harc, az alkotmányos küzdelem.
Hogy mennyiben „alkotmányos”, azt már a
fentebbiekből is láthatni. De a hány nap van
émg hátra október 28-ig, mikor Pécs és Ba-
ranya választ, minden napra jósolhatok vagy
egy tucat ilyen „alkotmányos” eseményt.

Ezek megírására bocsájtom szólnék a
választási leveleket és örömmel fogadom még
a — kormánypárti polgárok panaszait is,
hogyha azokat nyilvánosságra akarják hozni.

Holnap többet!

Igric.

Napirend 1896. október 15-én.

Naptár: csütörtök, október 15. — Róm kath.:
Teréz. — Prot.: Teréz. — Görög-kel. (okt. 8.)
Denes. — Zsidó: Cham. böjt. — Nap két 6 óra
4 percek; nyugszik 4 óra 53 percek. — Hold két
délután 2 óra 41 percek; nyugszik éjjélkor.

Időjárás: hőmérséklet 16 Celsius fok meleg;
légnomás 750. — Kilátás a központi meteorológiai
intézet jelzése szerint: enyhe, száraz és nyugaton
csapadék idő várható.

Színház: „Honthy háza”, színmű.

National felülvizogátat a vármegyeházán reggel
8 órakor.

— (Szigetvárosi pártértekez-
let.) Az Erreth-párt végrehajtó bizottsága a
szigeti és siklósi külvárosi választó polgáro-
kat, holnap, csütörtök esti 8 órára
a „Korona” vendéglő emeleti
nagytermébe pártértekezletre hívta
össze, a melynek tárgyát a választási előké-
születek megbeszélése s a párt szervezési
munkálatainak keresztülvitele fogja képezni.
Bizonyosak vagyunk benne, hogy külvárosi
polgártársaink megbotránkosással fogják viss-
szautasítani a kormánypártiaknak róluk ter-
jesztett azt a rágalmat, mintha őket eddig
vallott elveiktől eltántoritani s hitvány anyagi
előnyök ígérgetésével megvásárolniok sikerült
volna.

— (Nőegyleti estély.) A pécsi
jótékony nőegylet saját pénztára javára folyó
hó 17-én (vasárnap) Farkas Sándor népsze-
karának közreműködésével egyleti helyiségek-
ben (Deák utca 10. sz.) táncal egybekötött
társas estélyt rendez. Az estély kezdete esti
8 órakor. Beléptidij 1 frt. Ételek és italok-
ról Nick A. K. cég, a tea és süteményekről
alulirott egyesület gondoskodik.

— (Az ellenőrzési szemlék be-
szüntetése.) A honvédelmi miniszter a
közélg általános képviselőválasztásokra való
tekintettel az október hó 15-étől november
hó 6-ig terjedő időre kintűtött közös had-
seregbeli és honvéd tartalékos legénységi
ellenőrzési szemléket megszüntette. A szemlék
ujabb megtartásának határidejét majd no-
vember 6-ika után fogják megállapítani és
hirdetményileg közzétenni.

— (Új anyakönyveszetők.) A
belügyminiszter megyénk siklósi anyakönyvi
kerületébe Kovács Sándort anyakönyvve-
zetővé, a vémondibe Pinka Lászlót; So-
mogymegye gyöngyösmelléki kerületébe pe-
dig Drenkovic Dessőt helyettes anya-
könyveszetővé kinevezte s őket a házassági
anyakönyveszetésével és a házasságkötésnél
való közreműködésével is megbizta.

— **(Békefi Remig az Akadémiában.)** Békefi Remig dr., volt pécsi főgimn. tanár, a magyar tudományos Akadémia tagjává választván, ott „A ciszterci rend köznévkori iskolásai Párisban” címmel tartotta meg székfoglaló értekezését tegnapelőtt. Békefi Remig székfoglalójában legelőször a párisi egyetem keletkezését és kifejlődését rajzolta meg keretül, hogy ebbe a ciszterci rend, párisi kollégiumát beilleszthesse. Kimutatja, hogy a párisi egyetem nem a Szent-Viktor, Szent-Genovéva és Notre-Dame iskolák egyesüléséből keletkezett. A tanárok és tanulók szocietasa a XII. század vége felé alakult meg; a párisi egyetem 1221-ben nevezi magát universitas-nak. A „fakultás” elnevezéssel is csak 1219-ben találkozunk legelőször a párisi egyetemenél s ekkor is csak tantárgyat és nem tanártestületet jelent. A párisi egyetem hírnevének megalapítására sokat tett Champeauxi Vilmos, Abaelard és Lombardiai Péter. Új módszert hoztak be a tudományokba, — főleg Abaelard és ő Sic et non című munkájában. A párisi egyetem mellett jöttek létre kollégiumok, mint a cisztercieké is. Ezek a tanintézetek az egyetem részei voltak. tanárait egyetemi tanárokként tekintették s az egyetem magában az intézetben gyakran ülésezett. A clairvauxi cisztercita apátság 1227-ben szerzett Párisban házat, a melyben szervezték a rendtagok részére a kollégiumot, melyet Bernardinumnak neveztek el. A rendtagok itt fehér reverendában és köpenyben jártak s szolgálatukra két paraszt fráter állott. IV. Ince pápa megengedi, hogy a Bernardinum minden rendi kolostor küldhet tagot, sőt elvárja a nagy káptalantól, hogy ezt az intézetet az egész rend fölkarolja. A nagykáptalan nem követeli meg, hogy minden apátság küldjön tagot a Bernardinumba. Ez 1246-ban új helyiséget kap a Cardinetumon. A Bernardinum elüljárójának címe nem prior, hanem provisor s oly tekintélyes, hogy rangban mindentűt az apát után következik. A Bernardinum legkiválóbb tagjait meg egyetemi tanárokként szemelték ki, miért is ide a legtehetségesebb elemeket küldötték. Egy századra nyúló élet után XII. Benedek pápa veszi kezébe a Bernardinum ügyét. Ő még cisztercita korában látta a bajokat, melyeket most a hatalom birtokában orvosolni akart. Tanácskozik a rend elsőrangú apátjaival és rendelkezik. Megszabja, hogy ahol 30 rendtag áll, onnantól egyet kell küldeni a párisi Bernardinumba. Így tehát tőlünk Magyarországból is kellett küldeni, mert a többek között Pilsen és Zircen a szerzetesek száma a hatvanat meghaladta. Ezenkívül szabályozta XII. Benedek a Párisba küldés idejét s a Bernardinum tanárainak és tanulóinak járó összeget; szervezte az intézet elüljáróságát, a tanároktól az életmódban egyszerűséget, az előadásban meg szerény magatartást követelt; s megállapította a Bernardinum tanárainak előtanulmányait. Ez alapokon és a citeauxi nagykáptalan által időről-időre megjelölt uton haladt a Bernardinum és nevelte a cisztercita rend színe-javát. A párisi egyetemnek eme jeles iskolájából nemcsak hazai apátságaink embe-roi tértek vissza alapos tudással, hanem itt nevelődtek azok a rendtagok is, akiket hazai kolostoraink ügyeinek intézésére, vagy vésztésére a francia kolostorok hozzánk küldöttek. Így vált a párisi Bernardinum a magyar nemzet művelődésének jeles tényezőjévé. A fölolvastatást megéljenzették.

— **(Somogy megye közgyűlése.)** Kaposvári levelezőnk írja, hogy Somogyvármegye törvényhatósági bizottsága hétfőn délelőtt Tallián Gyula főispán elnöklése alatt tartotta öszi közgyűlését, melyen az évnegyedes jelentés tudomásul vétele után Svastics Nándort egyhangulag szigetvári szolgabíróvá választották. A jövő évi költség-

vetés fedezetére szükséges másfél százalék pótdátót Vécsey Sándor indítványára az állandó választmány javaslata ellenére nem szavazták meg.

— **(Elfogott tolvaj.)** Albrecht János, pécsi születésű 19 éves lakatossegéd Márc Konrád pécsi lakos házába, mikor annak felesége a kútra ment vizért, belopózván, a szobajótóra függesztett ezüst zsebórát láncostul együtt elemelte. A lopott órát elszálogosította s az érte kapott hat forintot szerencsésen el is költötte, mikorra a rendőrség kezébe került. Az elfogott tolvaj Trixler Aladár rendőrbiztos előtt beismerte a lopást s most ügyét átteszik a királyi törvényszékhez.

— **(A szentlőrinci kerületből.)** Jeszenszky Ferenc, a kerület régi képviselője ma kezdte meg körutját a kerületben. Ez alkalommal Kossuth Ferencnek a következő nyílt levelét osztogatták a választók között: „Budapest, 1896. október 9. A szentlőrinci választó kerület polgáraihoz. Szeretett elvtársaim! A küzdelem perce közeledik, sikra kell szállni szent elveinkért. Magyarország jövője boldogsága, nagysága és vagyoni gyarapodása csak úgy érhető el, ha a függetlenségi és 48-as elvek érvényesülnek. Saját kezeitekben van lefektetve, hogy úgy ti, szeretett elvtársaim, valamint családaitok, gyermekeitek és az egész jövő nemzedék hatalmasak és nagyok legyenek. Szavazataitoktól függ mind e szent cél elérése. Szavazzatok a függetlenségi és 48-as párttal. Kerületetekben pártunk zászlóját Jeszenszky Ferenc lobogtatja, ő pártunk jelöltje. Oly férfi Jeszenszky Ferenc, kit büszkén vallok barátomnak és elvtársamnak. Jeszenszky Ferenc elvhűsége, kiváló képzettsége, tiszta jellemé és szilárd akaratereje kiváló szerepet biztosít neki pártunkban. Csoportosuljatok az ő zászlója alá, szavazzatok őreá, mert méltóbb férfiúra szavazataitokat nem adhatjátok! Teljesítsétek hazafiai és erkölcsi kötelességeket, szavazzatok a függetlenségi és 48-as párt méltó jelöltjére, barátomra, Jeszenszky Ferencre. Hazafias üdvözléssel Kossuth Ferenc.” A körutját végző jelöltet mindenütt ovációval fogadták. — A néppárt jelöltje is megkezdte a faluzást Gebauer szentlőrinci kereskedő társaságában, de Dinnyeberkinél váratlan akadályra bukkantak s visszafordultak.

— **(Választási mozgalom Szigetvárott.)** Levelezőnk írja: A tegnapi megtartott kormánypárti bizalmi értekezlet felkérte lovag Biedermann Rezsőt, hogy a jelöltséget fogadja el, mit ő köszönettel el is fogadott. A választási küzdelem igen hevesnek ígérkezik, mert tegnap este jött Szigetvárra Fényfi Kálmán is, ki már a múlt választásnál Ugron párti programmal lépett fel.

— **(József főherceg pincemestere.)** A napokban egy este beköszöntött Vida József szászvári vincellérhez egy ismeretlen ember, ki Nagy Józsefnek, József főherceg pincemesterének vallotta magát. Nagy József beszédbe elegyedvén, a többek

közt kérdezte, nem volna e hajlandó József főhercegnél szolgálatba belépni? Jó fizetése lesz, bizonyára meg lesz elégedve. Vida József vincellér köszönettel fogadta az ajánlatot, meg is vendégelte a szíves jó ajánlatért s éjjeli szállást is adott neki. Másnap reggel reggelizés alkalmával az idegen elpanaszolta sorsát neki, hogy 4 nap előtt a felesége meghalt és ő szeretne mielőbb ismét megnősülni és kérde, hogy nem ajánlhatna e neki egy özvegyasszonyt vagy leányt, ki a főzésben járatos? A vincellér azonnal kész volt az ajánlattal és ajánlta Tóth Marius nevű szolgálót. A pincemester öltözetében nem érzé magát eléggé elegánsnak, meglátta a vincellérnek a falon függő új csizmáját, kérte, lenne szíves leányozóba azt átengedni. A vincellér át is engedte s az idegen a vincellér feleségével el is ment a leányt megnézni. Az egyesség a házasságra gyorsan megtörtént és a leány szolgálati helyét azonnal el is hagyta. A pincemester ujdonsült menyasszonyával együttesen aztán megjelent a vincellérnél, félrehívta és azt sugta a fülébe, hogy 10 frt asztalpenzt adtam a menyasszonyomnak, most pedig kifogytam pénzből, legyen szíves 2 frttal kisegíteni, mit a szegény vincellér készséggel oda is adott neki. Ez ügyet a nép nyelvére vette és az idegenről úgy nyilatkoztak, hogy az egy csaló. Egy asszony vére a bíróhoz ment s bejelentette az esetet. A bíró meghívatta az idegent és kérte igazoló okmányait, nála azonban semmi néven-nevezendő okmányai nem voltak, hivatkozott, hogy ő József főhercegnél Pécsváradon pincemester, mire a jegyző szemébe vágta, hiszen József főhercegnek ott nincs sem pincéje sem szőleje. Azonnal sürgönyileg szerztünk biztos tudomást a dologról. A pincemester szabadlára helyeztetett, azt híven, hogy menyasszonyához megy és ott fog néhány órát boldogan tölteni, családokoztak: örült, hogy oly könnyen szabadulhatott, kerekét oldott, bucsút vett a felfától és megszökött. Ugyanez a szélhámos pár héttel ezelőtt Pécsváradon is ehhez teljesen hasonló csínytet követett el. A csendőrségnél bejelentették.

— **(Beszámoló.)** Szily Pongrác volt hegyháti orsz. képviselő ma délután 3 órakor tartotta beszámolóját Szászvárott.

— **(Eltűnt fia.)** Meder József, kistótfalusi, tizenhárom éves fiú, a napokban eltávozott szülei lakásáról és azóta nem tért vissza. Bárhol keresték, nem tudták rátalálni, teljesen nyoma veszett. Az eltűnt fiút most a siklósi szolgabíróság körzetségi s keresi a pécsi rendőrség is, hogy ha talán itt Pécsen feltalálható lenne, hazavigyék szüleihez.

— **(Félt a büntetéstől.)** Hecser Mihály, györkönyi születésű, 21 éves napszamos, részeg fővel összeütközésbe jött a rendőrséggel s ezért kihágás miatt büntetést szabott rá a rendőrkapitányság. Hecser félt bevárni, míg büntetése kiállítására kerül a sor és megszökött a büntetés elől. Most keresik.

— **(Pártgyűlés és beszámoló.)** A függetlenségi és 48-as párt — mint Barcsról értesítenek bennünket — e hó 11-én tartotta Csokonyán pártszervező gyűlését, melyen a kerület volt képviselője Chernel

Gyula egyszersmind beszámolóját is megtartotta. A gyűlésen mintegy 500 választó jelent meg annak megbeszélésére, hogy Chernel Gyulát vagy pedig a herdahelyi ref. lelkészt Körmenydyt kandidálja e a jelöltre. A többség Chernel mellett foglalt állást, ki a jelöltséget el is fogadta.

— **(Katonai hírek.)** Hódolói Elek dr. törzsorvos, a pécsi honvéddálmás orvosfőnöke, a honvédségi Ludovika-akadémia orvosfőnökévé neveztetett ki. — Schmelles Antal, pécsi 19-ik honvédgyalogezredbeli tartalékos hadnagynak tiszti rangfokozatáról kért leköszönése elfogadtatott.

— **(Belvillongások.)** Mig az egész országban most a képviselőjelölés mozgalmas idejét éljük a jó somogyiak közül — mint szigetvári levelezőnk írja — egynémely magát befolyásosnak képzelő népbolondító felhasználja az alkalmat, hogy a zavarosban halászeszen. A barcsi közigazg. járásban megpróbálkozott Babocsa, Csokonya és Visonta község, mintahogyan akkor is jeleztük, Barcsból elszakadni és magát ismét Atádkhoz csatoltatni, ámde a miniszter egyszerűen elutasította őket. Most mint értesülünk, a megyénél próbáltak szerencsét, felhasználva a küszöbön álló képviselő választást, holmi kormányra való szavazási ígéretekkel igyekezvén azt elérni. Állítólag egy szűkebb körű megyei bizottsági tagokból álló előértekezlet már is teljes pártolását ígérte meg nem ugyan a kérelmező községnek, mert ezeknek a

jambor polgároknak essük ágában sem lenne a szakadás, hanem az erőszakoskodó kedves nagyatádi szomszédainknak, kiknek mindenestre érdekükben áll, akár egy, akár más okból a viszálykodás magvát szét hinteni. Tudósítónk a nép között járván, kérdészköddött a válasz okáról, mire azt a feleletet kapta, hogy nekik ugyan semmi okuk sincs és essük ágában se volt Barcsból való szakadást kérvényezni, hanem az urak addig beszéltek nekik, míg aláírták azt a micsodát. Ilyen és hasonlókat lehet hallani mind a három községben. Most még mondja valaki, hogy a népnek nincs akarata?!

— **(Rablótámadás fényes nappal.)** Mult szombaton délben a pécsi Justus borkereskedő cég képviselője Popper Károly Csákovárról Krausz Ignáccal, a cég ottani ügynökével Bobdára akart rándulni, de nem kapott alkalmas kocsit s azért két keresztülkocsizó oláh legényt fogadott fel, hogy azok vigyék őket kocsijukon legalább Román-Szt.-Mihályig. Itt se kaptak azonban már kocsit, tehát a két ismeretlennel folytatták utjukat, akikről csak annyit tudtak, hogy Beregszóra valók. Alig értek azonban Német-Szt-Mihály alá, mikor a két oláh hirtelen a mezei utra tért s egy bokor mögött megállítva a kocsit, hosszú késekkel rohantak a védtelen utazókra s „bane“ (pénzt!) kiáltások közben előbb Poppert szurták lágyékon, akinél azonban a szurás erejét egy gomb feltartóztatta, majd a hetven esztendő Krauszt mindakét kezén többszörösen megsebeztek. Erre Poppertől

elvették pénztárcáját, abból szászötven forintot kiragadtak, majd a két utast podgyászostul ledobva a kocsiról, elhajtattak. Popper és Krausz gyalog vánszorogtak a Temesmegyei Beregszóra, ahol az állami végrehajtónak a falu lakói éppen adót fizettek. Midőn Popper a csendőr őrsvezetővel a községházába lépett, az ott álló parasztok közt rögtön felismerte az egyik sziványt, Pajan Simont, aki menten be is vallotta, hogy a rablást szolgáljával együtt ő követte el. A rabolt pénzből szásztis forintot egy kasalba rejtve megtaláltak. A két sziványt elfogták.

— **(A bányász sorsa.)** Györkő József I. v. vár ma a vasasi Tomen-akna 8 ik szintjében a köszénfejtésnél leomlás következtében eltemetett és meghalt. A vizsgálat megindított; de azért a szerencsétlenül járt munkást az életnek már vissza nem adhatják. Mint értesülünk, Györkő családosa ember volt.

— **(Uj gyárak.)** Hogy senki tévedésbe ne legyen, előre is kijelentjük, hogy nem új részvények kibocsátásáról van szó. Nem, mert azok a gyárak, melyek most kezdik meg lázas erővel a munkát, néhány hét múlva már ismét „beszüntetik az üzemet.“ Ezek csak olyan időszakos gyárak, melyek azonban néhány hét alatt is sokat kereshetnek, mert hajh! zászló kell a magyarnak. Közében, távolban az egész országban nemzetiszínű zászlókat lobogtat a szél. ezeknek színeit mossza szét az eső. Az

hogy szereti, közel volt a céljához. Mindeddig ugyan nem érte el, de hogy el fogja érni, az bizonyos volt előtte.

A következményekre nem gondolt. Mit is gondolt volna azzal a kis, sovány, gyenge asszonynyal, a ki csak kíváncsiságból felejt el a vén ura iránti kötelességét, vagy azzal a durva kereskedővel, a ki spekulációi miatt elhanyagolja a feleségét? Ot a szerencsés véletlen dobta közéjük; ő legfelebb a boldog kiválasztott s nem oka semminek. Hiszen ha ő nem, akkor más tesz úgy, mint ő?

S aztán eljegyzésére gondolt. Előtte volt a fényes, a gazdag házasság; kap egy szép leányt, a ki szereti s vele nagy vagyont, a mit szívesen ad a zsidó apa.

Ez a házasság volt élte főcélja.

Schnábele Fánit nem szerette. De hát kell is a házassághoz szerelem? Főképp ahhoz a házassághoz, hol érdekből nőstül a férfi s hol érdekből adják hozzá a leányt?!

A szerelem legfeljebb csak a kalandokhoz kell.

Egy ilyen kaland következményeit sinyinli ő már egy pár év óta. Ea a viszony, melyről Sárváry Hermán gróf megemlékezett az előbb, s a mely annyira felizgatta.

Hogy is ne!

Valahogy Pesten elébe került egy szép fiatal leány? Ea maga sem tudja hogyan, de belébolondult s ígért neki örök hűséget, házasságot. S a mikor kiábrándult belőle, már késő volt.

Saját hálóájában fogta meg magát s ma minden pillanatban attól kell félnie, hogy az a leány előállit

Gyors egymásutánban, lihegve suttozta inkább, mint mondta ezeket a szavakat.

Nemes Ferenc a vágytól, gyönyörtől isgatottan sietett rá felelni.

— Szeretlek, igazán, egyedül csak! téged! kit szerethetnék mást?!

Liána jutalmul odaborult ismét a mellére s felnyújtotta hozzá piciny, piros ajkait csókra.

Mikor pedig Nemes Ferenc a majorház kapuja előtt elvált tőle, Liána azt mondta neki; — A visszlátásra édes, holnap!

S aztán találkoztak mindennap künt az erdő alján.

Liána kijöhetett bármikor, mert az öreg Argyeleán Mitru rendben tartotta a házat, a cselédséget, mig vendége volt.

Mikor pedig egy hét múlva elutazott, Nemes Ferenc naponkint meglátogatta Liánát otthon.

Egy ilyen látogatás után, mikor Nemes Ferenc kilépett a majorház kapuján, gróf Sárváry Hermánt találta maga mellett.

A gróf mosolygott. — Nincs önnél boldogabb ember, barátom. Ime milyen szabadon járhat-kelhet a legesebb asszony portáján.

Nemes Ferencre az unalom kifejezése üt, a mint válaszolt.

— Ugyan hagyja, gróf ur. Épen nincs kedvemre az érzékeny szerelmi éldelgés.

— De hát akkor mért nem szakítol vele?!

Sárváry gróf és titkárja nagyon gyakran tegezték egymást, kivált midőn bizalmas dolgról volt szó. Mult-

alkotmányos küszdelmet nem lehet elképszelni nemzetiszínű zászlók nélkül és ha zászlócsüng a házak tetején a városban, bizonyos, hogy a legkisebb falu alacsony padlásablakán is nemzetiszínű zászló tekintget kifelé. Mert a magyar most választ, követet választ és éppen ezt a fontos aktust használják ki az ujjonnan keletkezett gyárak. Zászlókat kiálnak és kortestollakat, „mindenféle színben és a lessolidabb kivitelben.“ A megrendelők éppen elegenden vannak, hiszen tudvalevőleg a jelölt uraknak kell megfizetniük az alkotmányos költségeket és még az a jelölt is, aki tudja, hogy bajosan lesz belőle képviselő, még az is örül, ha a magasban lobogó zászon ott látja a maga nagyrabecstült nevét. Ha kárba vész az alkotmányos költség, ha ellenfelének jobbak a kortesei és jobb bort mér annak a korcsmárosa, akkor is legalább emlékeül annak, hogy ő is volt jelölt, megmarad egy nemzeti színű zászló. A zászlógyárak pedig dolgoznak már erősen és nem busulnak, mert tudják, hogy a legutolsó pillanatig is fognak kapni megrendeléseket. Meglepetések mindig történnek és a kormány majd gondoskodik arról, hogy olyan kerületekben, ahol egyedül áll az ellenzéki jelölt, az utolsó pillanatban lépjen fei ellene egy befolyásos kormánypárti férfi. Talán már a zászló is megvan rendelve a számára, de ezt természetesen nem mondják el az ujjgyárak, mert ez üzleti titok.

— (Leszerelés.) A mi esz edévi büszkeségünk, munkáinknak, minden haladásunk,

tudásunk eredményét magában foglaló szép tündérvárosunk, a kiállítás most éli végső szép napjait. A legelső magyar ember és a királyasszony tüntetik kilátogatásukkal nap-napután a tarka pavillonokat s nézik, örömmel, érdeklődéssel, hogy mit tud, mire képes a magyar, a minthogy megbámulták azt a nagy, a művelt nyugat ide sarándokolt előkelőségei is. Az utolsó szép napjai ezek az annyi fényes örömnepet megért ünnepek városának — becsukják nemsokára. Ma meg is kondították a lélekharangot, kezdődik a leszerelés. A pécsi kereskedelmi és iparkamara is megkereste már a pécsi kiállítót, hogy a kiállított tárgyak sorsa iránt tegyenek jelentést október 15 éig, hogy a leszerelés alkalmával idejekorán gondoskodhassanak a tárgyak elszállításáról.

— (Himen táblájáról.) Ugy lát szik, az őszi idő s a hideg tél napokra való kilátás meghosta a házassági kedvet: tele van a pécsi állami anyakönyvi hivatal házassulandók kihirdetési táblája új jegyespárok neveivel. Ezek:

Looss Henrik, ev. ref., Pécs — Mangold Anna, rk., Pécs;

Pataky Vilmos, izr., Pécs — Illés Elza izr., Pécs:

Kozma István Zoltán, rk., Pécs — Garcsár Johanna, rk., Huszt;

Prodanovits Dusan, gör. kel., Pécs — Kuckenberger Berta r. k., Pécs;

Amerein Mihály, rk., Pécs — Látscham Erzsébet rk., Pécs;

Mattenhaimer Kálmán Sándor, rk., Pécs — Hildebrand Katalin ev. ref., Pécs; Khil János, rk. Pécs — Hubi Borbála rk., Pécs;

Bóler Sándor ág. ev. Kasza — Mihályovits Teréz, rk., Pécs.

— (Gondnokság alá helyezés.) Paulay Ferenc, laskafalui születésű, róm. kath., vallásu laskafalui 30 éves lakost, elmebaj miatt a pécsi kir. törvényszék gondnokság alá helyezte.

— (Boros üveg őrizet alatt.) A mostani kortesvilágban ugyan nem igen tartják őrizet alatt a borosüvegeket a mamelukjelöltek, de ezért mégis tegnap este mégis őrizet alatt volt egy. A szigeti külvárosban a külső Makár-átcában feküdt ugyanis egy napszámosasszony. Hortyogott jóízűen s az esti járókelők alig bírták felrázni. Akkor is azonban tovább feküdt a földön és valamit gondosan rejteget a kezében. Kitént aztán, hogy az asszony beborozott valahol s egy üveg bort el is hozott magával. Azt őrizte, azt rejtegette s mert igen álmos volt, és félt hogy ha elalszik, a bort ellopják tőle, inkább ki itta fenéig. Ettől aztán egészen „elkészült“ — mint a Királyné dragonyosában mondják — úgy annyira, hogy mikor a rendőrség felszedette a földről s beszállította a kórházba, mit sem tudott magáról. Nem is tudták kihallgatni s így a neve is ismeretlen lesz addig, míg a boros üveg őrizete miatt bevett sok bortól keletkezett mámorát kialudja.

juk egyformán feljogosította erre egymással szemben őket.

Most is erre a bizalmasabb térre fordította a gróf a társalgást.

Nemes Ferenc elnevette magát

— Haha, hát te szakítanál e vele, gróf ur, ha már ennyire volnál?!

— Ugyan ne ingérelj. Tudod, hogy megtennék azért az asszonyért mindent s százszor nagyobb türelemmel várnák a jutalomra mint te!

Sárváry Hermán gróf e szavaknál nagyon izgott lett, sápadt, élvesetek nyomaitól sárgás arcán erős vágy ült ki s szemében fékezhetetlen tűz lobbant fel.

A két férfi most csendesen, szótlánul haladt egymás mellett, mindegyik a saját gondolataiba mélyedve.

A gróf törte meg a hallgatást.

— Ha jól tudom, eljegyzésed a bankár lányával a jövő hétre van kitűzve,

— Igen. Nos aztán?

Hát mindenk előtt gratulálok. Fáni kisasszony nemcsak szép lány, de te tudod, hogy kitűnő párti is.

— Köszönöm. Tudom.

— Hanem gondolkostál-e rajta, hogy miképen hallgattatod el Margitot? Tudod, hogy az ily nők mindenre képesek.

— Eh, nem törődöm vele!

— De nagyon is törődik ám Schnábele Max. A gazdag seidő odaadja neked a lányát, még azt se bánja, ha elhagyja is a hitét, csak közelebb juthasson az urakhoz. Hanem, ha megtudná, hogy milyen históriád is volt már, bajosan lenne házasságból valami.

Most már a gróf mosolygott s Nemes Ferenc vesztette el a hideg véréit.

— Hagyja el e mindennapi dolgot gróf ur! Hiszen van-e férfi, kivel ne történt volna meg ilyen dolog fiatal korában?! És aztán Fáni szeret, neki mindegy, ha meg is tudja. S a bankárnak sem lesz ez nagy ok az ellenkezésére.

— Hiszen jól van, jól. Ha valamiben segíthetek, tudod Franci, hogy segítek. Hát csak mondd el nyíltan majd akkor, ha kell. Azzal a szép asszonnyal pedig, te kópé, hagyj fel, mert Lasárovits Demeter nem szokott párbajozni, hanem okosabb módon bánik el veled, ha nyitjára jön a dolognak.

De nem is láttam még ilyen embert, mint ez a vén görög! Itt hagyja a fiatal feleségét hónapokig egyedül. Hajhaj, sokan nem tudják megbecsülni, a mi kincsük van.

Eközben odaértek az erdő alá. Sárváry Hermán megállt.

— Nos én erre megyek az erdő alatt. Nem kívánom, hogy tovább kísérj. Siess csak haza: egy leveled is van otthon, ha jól tudom.

S ezzel nem is várva be Nemes Ferenc feleletét, elsiett.

Az pedig bement az erdőbe.

A gondolatok egész serege rohanta meg az agyát. Alig tudott eligazodni közöttük.

Először is Liánára gondolt. És tisztán állt előtte, hogy mit akar vele. Nem szerette, mert nem is bírt már szeretni. Hanem izgatta a vágy, a szenvedély, hogy meghódítsa. S most hogy már a nő bevallotta,

Pécsi nemzeti színház.

Bérlet 11. sz.

18-ik előadás

1896. október 15-én (csütörtökön)

Itt először:

HONTHY HÁZA.

Színmű 8 felvonásból. Irta: HERCEG FERENC.

Az előadás kezdete fél 8 órakor.

A legújabb külföldi gyártmányu villamvilágítási cikkek, u. m. caillárok, falikarok, álló és függőlámpák, szobadiszek, valamint mindenféle világos, homályos és színes izzótetek minden világosság erejéig eredeti gyári árak mellett kaphatók Schönwald Imre ékezerésznél Pécsen Király (fő) utca.

Művészet, irodalom.

○ A királyné dragonyosa. Meglehetősen szép számu közönség gyűlt egybe a tegnapi premíerre. A „Királyné dragonyosa“ az új operette-irodalom egyik legfigyelemre méltóbb terméke s bár meséje vékonyka és alakjai is a régi operette-alakok, maga a zene és az operette zenei megalkotása minden tekintetben sikerült. A darabot a kőfaragó legények csinos karéneke vezeti be, mely után Montauciel, a királyné dragonyosvezetőnek kapitánya (Kiss Pista) lép fel és Miklós kőmivestermesternek (Perényi József) előadja nagy szerelmét, melyet Bellardoise grófné (Kézdy Juliska) iránt érez. De már jelzi is, hogy féltékeny Sedainere, a kőmivestermester (Hegyesi Róza) a ki megmentette egy ízben a grófné életét. Aztán jön Sedaine és szerelmével Rózával (Juhász Ilona) egyikét a legszébb szerelmi kettősöknek, a galambdal adja elő, melyben szinte lebilincselően szép a galambturbékolást utánzó refrain. Majd föl lép Bellardoise grófné, kísérve állandó udvarlójától, Corneusac Achill barótól (Boross Endre) és unokaöccsétől, Pamfiltól (Polgár Sándor), a ki Rózába szerelmes. Itt ismét egy finom és diszkrét zenei számot hallunk, majd a kvartettet, mikor a kapitány, Pamfil és a báró Sedainet becsipetik s aláírják vele a szerződést, mely miatt aztán a királyné dragonyosai közé erővel elvisszik. A második felvonás az arató lányok dalával kezdődik s ebben is lépésről-lépésre a legszebb zenei számokat találjuk. Ebben Pamfilnak akarják adni Rózát, de megjön Sedaine, a királyné dragonyosa, egy csomó komédiával, kik közé lépve egy hadi megbízást teljesít és megszökteti Rózát. A színpad hatásait kitűnően ismerő zenei kész alkotása vonul végig a felvonáson is, melynek szép piécei között különösen a szöktető dal a kedves. A harmadik felvonás a táborban játszik s a szökevény Sedaine helyett elfogott Pamfiltól Sedaine igazolványait elveszi a kapitány s csak az alatt a feltétel alatt hajlandó kiadni, ha a grófné felesége lesz. Erre azonban nem lesz szükség, mert most meg a kapitányt itatják le és Sedaine igazolványaihoz és Róza kezéhez jut, a darab pedig bevégeződik.

Az előadást illetőleg Hegyesi Róza a címszerepben igen kedves alakítást nyújtott; énekszámait is tetesettek, bár hangja a zenei instrumentumok ereje ellenében gyen-

gének bizonyult. Kiss Pista kitűnő dragonyoskapitány, Polgár derék jó Pamfil és Boross kacagtató vén udvarló volt. Juhász Ilona ma is az énekművészet magaslatán tartotta énekrészeit, Kézdy Juliska pedig bájos grófné volt. A karok derekasan megállták helyüket és kivették a részt az előadás nagy sikeréből, mely főképp Hegyesinek — a ki egy szép csokrot is kapott — Kiss Pistának, Juhász Ilonának, Borosnak és Kézdynek köszönhető. (→)

Törvényszék.

§ Párbajozó főszolgabíró. Párviadal vétsége miatt tartották meg ma a végtárgyalást Polgár Jenő, szentlőrinci főszolgabíró ellen. Polgár Jenő mult évi szeptember 3-án párbajt vívott Gulyás Kálmán honvédhadnaggyal a pécsi Frigyes lakonyában, amely kardra történt meg és Polgár megsebesülésével végződött. A párbaj előzménye az volt, hogy Gulyás több tisztársával Szentlőrincbe ment ki vadászni éppen augusztus 15-én, az utolsó napon tehát, hogy a vadászati tilalom még érvényben szokott lenni. Ezt megtudván Polgár, egy csendőrt küldött utánuk, aki a vadászársaságnál talált nyulakat elkobozta, azt mondván, hogy erre a csendőrfőhadnagy utasította. A társaság persze barátságos uton ennek utána tudakozódott s közben esetük hírlapilag is szellőztetve lett s a dolog oda lyukadt ki, hogy Polgárt a társaság tagjai kihívták és sors-huzás útján Gulyással kellett megverekednie. A párbajnál segédek voltak a kihívó részéről Rudolf János és Braun Antal, a kihívott részéről Löffler Emil és Friedl Károly honvédtisztek, s az a fentebbi eredménynyel végződött. Polgár Jenő ellen astán párviadai vétsége miatt megindították az eljárást s vád alá helyeztetvén, a ma megtartott végtárgyaláson párviadal vétségében mondatott ki vétkesnek s ezért 8 napi államfogházra ítéltetett. Az ítélet ellen se az elítélt, se a kir. ügyész nem felebbezvé, az jogerőssé vált.

TÁVIRATOK.

— **A királyné Ős Budavarában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A királyné Gizella főhercegnő, Festetich és Ferenc udvarhölgyek társaságában tegnap este meglátogatta in-kognitóban Ős Budavárát. Fölismerték. Lón nagy tolongás körülötte s a királyné szinte futva menekült a kapuhoz. A kijáratnál Ferency Ida hangosan mondta: „Mégis borzasztó, hogy a királyné még a saját országában se mehet sehova!“ [

— **Bánffyknál ég a világ!** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Tegnap Bánffy báró nagy estélyt adott a kiállítás jury tiszteletére.

— **Tisza Lajos gróf ellenfele.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szeged elsőválasztó kerületében Tisza Lajossal szemben a függetlenségek Kossuth Ferencet akarják fölléptetni.

— **Küzdő ellenfelek.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Orcivalván Blaskovits Ferenc fiatal néppárti jelölt azzal korteskedik, hogy a király és a Szűz Mária országa veszélyben van. Erre Ambrózy Béla b., a kormány jelöltje, programbeszédében azt felelte, hogy ő olyan ocsmány eszközökkel, mint ellenfele, nem küzd.

— **Dániel miniszter jelölt-sége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Egy 30 főből álló pancsovai küldöttség ma délelőtt fölajánlotta a kerület mandátumát Dániel Ernő miniszternek.

— **Lajos Viktor főherceg Budapestén.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Lajos Viktor főherceg, az orsz. Vöröskereszt egyet holt napi nagygyűlésére, a hol elnökölni fog, ma már délben Budapestre érkezett.

Laptulajdonos	Felelős szerkesztő
SAUTTER GUSZTÁV	PLEININGER FERENC
	TAIZS JÓZSEF
	kiadó.

NYILT-TÉR+)

Legfinomabb

kárpáti jubturót

kis bödönökben 45—50 krig ajál:

NICK A. K. Pécs,

a bazar udvarban és király-utca 3. sz.

Hirdetések.

A pécsi papnövelde

4483 öles kertje

(Kórházutca 13. sz.) a hozzátartozó lakóházzal, istálló, sertésólak és melegházzal együtt

1897. évi január hó 1-től

költésdős megegyezés szerint több évre bérbeadatik.

A bérleti feltételek a semináriumi vicerektor-nál (Papnövelde u. 1. sz.) tudhatók meg.

Szőlő eladó.

Pécsen, a 6351. számú telek-könyvben felvett 4290/a. lapszám alatt, a Skoko-hegyen fekvő 943 □ öl nagyságu

szőlő szép pinczével
jutányos áron eladó.

A szőlő 2 éves ültetés amerikai alapra finom fajokkal beoltva. Bővebbet a kiadóhivatalban.

TAIZS JÓZSEF

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.

Könyvnyomda, könyvkötészet, nyomtatványraktár, papirkereskedés.

Ajánlja a kor igényeinek megfelelő berendezésü

könyvnyomdáját

nagyobb művek, folyóiratok, körlevelek, számlák, falragaszok, meghívók, tánczrendek, hivatalos és gazdasági táblázatok, részvények, alapszabályok, névjegyek, stb. stb. elkészítésére.

könyvkötészete

fel van szerelve papirmetsző, sodronyfüző, perforirozó, számozó, aranyozó stb. géppel, melyek segélyével a legegyszerűbbtől a legdiszesebb munkáig minden elkészíthető.

Nyomtatvány raktárából

körjegyzői, papi és ügyvédi nyomtatványok jó papiron olcsó árért kaphatók.

Papirkereskedésében

Kuhn-féle **író-tollak** nagy- választékban.

Különféle levélpapírok. (Röntgen-féle sugaraknak ellenálló, kerékpár-jelvényes stb.)

Vidéki megrendelések gyorsan és pontosan eszközöltetnek.